

Sygn. akt II CSK 437/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa R. (Spółki Akcyjnej)

Oddział w Polsce z siedzibą w W. , poprzednio R. Spółka Akcyjna z siedzibą w W.
przeciwko I. S., A. S. , S. S.

i W. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych I. S. i A. S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę
4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwani wnieśli skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie

jej do rozpoznania powołali się na oczywistą zasadność skargi. Ma ona wynikać z oczywistego naruszenia art. 232 zd. 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 95 ust. 1a pr. bank. przez to, że Sąd z urzędu nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego w zakresie rachunkowości, mimo że uznał taki dowód za niezbędny dla rozstrzygnięcia sprawy. Zarzut ten nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z kilku względów. Po pierwsze, dotyczy ustalenia faktów i oceny dowodów, a to z woli ustawodawcy w ogóle nie mieści się w kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym, więc tym bardziej nie może przemawiać za oczywistą zasadnością skargi mającą uzasadnić przyjęcie jej do rozpoznania. Po drugie, art. 232 k.p.c. daje sądowi możliwość przeprowadzenia dowodu z urzędu, jednak nie nakłada na niego takiego obowiązku, jakby chciał skarżący. Po trzecie, jest to w istocie powtórzenie zarzutu kasacyjnego, co raczej nie powinno mieć miejsca. Ponadto, zdaniem skarżącego, w sprawie doszło do oczywistego naruszenia art. 95 ust. 1a pr. bank. przez zastosowanie tego przepisu i w konsekwencji niedostateczne ustalenie stanu faktycznego, co jednak, z tych samych, co wskazane wyżej, względów, nie przemawia za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.